

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14758/2022
06.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., правних следбеника покојног ВВ, чији је заједнички пуномоћник Предраг Јањић, адвокат из ..., против туженог ГГ, чији је пуномоћник Милован Поповић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1189/21 од 26.01.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж 1189/21 од 14.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1189/21 од 26.01.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж 1189/21 од 14.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 259/20 од 20.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да правним следбеницима тужиоца сада пок. ВВ бившег из ..., АА и ББ из ..., на име дуга плати износ од 40.132 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 02.10.2013. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 563.695,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да на име трошкова привременог заступника исплате износ од 96.900,00 динара привременом заступнику адвокату Татјани Милић Почкај из ... .

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1189/21 од 26.01.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж 1189/21 од 14.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу првог става изреке којим је обавезан тужени ГГ да тужиоцима АА и ББ из ..., правним следбеницима покојног ВВ, на име дуга плати износ од 40.132 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском каматом од 02.10.2013. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је

првостепена пресуда у делу првог става изреке којим је одлучено о камати, тако што је обавезан тужени да тужиоцима досуђену законску затезну камату на износ од 40.132 евра исплати у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 539.695,00 динара. Ставом четвртим изреке, преиначено је решење садржано у трећем ставу изреке првостепене пресуде, тако што су обавезани тужиоци да привременом заступнику на име трошкова исплате износ од 72.900,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије туженог да другостепени суд није дао образложење за оцену изведених доказа и да побијана пресуда садржи разлоге који су неразумљиви и противречни сами себи, указује се на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП и члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, које нису прописане као ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Такође, ни позивање на битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 5. и 7. ЗПП не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ВВ, правни претходник тужилаца је у више наврата позајмљивао туженом новац о чему су сачињене потврде о пријему новца од 13.11.2012. године, 25.03.2013. године, 27.03.2013. године, 23.04.2013. године и 24.04.2013. године на износе позајмице од 20.000 евра, 6.000 евра, 5.500 евра, 3.000 евра и 300.000,00 динара, потписане од стране туженог, ВВ и сведока ДД. Тужени се обавезао да ће позајмице вратити до 31.12.2012. године, 01.04.2013. године, 06.04.2013. године и 07.05.2013. године. Писаном изјавом о признању дуга од 30.08.2013. године тужени је признао дуг у износу од 40.132 евра и обавезао се да ће исти вратити до 01.10.2013. године. Приликом сачињавања изјаве о признању дуга било је присутно петоро лица, као и адвокат, а иста је сачињена у фирми сада покојног ВВ. Судски вештака за област графоскопије је констатовао да се не може са сигурношћу утврдити да ли је два примерка признанице „изјава о признању дуга“ од 30.08.2013. године написао ГГ или није, чиме се могућност да јесте не искључује, јер су такви потписи (као што је потпис на изјави о признању дуга), недовољно индивидуално изражени и не представљају графички ниједан словни знак из ког разлога је немогуће одредити са сигурношћу скриптера спорног потписа. Тужилац ВВ је преминуо у току првостепеног поступка 14.07.2018. године, а тужиоци АА и ББ су његови правни следбеници према решењу Јавног бележника од 07.11.2018. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, применом одредби члана 562. и 557. Закона о облигационим односима и члана 231. ЗПП и туженог обавезали да тужиоцима врати износ позајмљеног новца у износу од 40.132 евра са припадајућом законском затезном каматом, оценивши да тужени позајмљени износ новца није вратио зајмодавцу, сада покојном ВВ, као и да је изјавом о признању дуга од 03.08.2013. године тужени признао дуг сада покојном ВВ у износу од 40.132 евра. Изјава је сачињена у присуству пет лица, а вештак графолог не искључује могућност да је тужени потписао изјаву о признању дуга, па је применом правила о терету доказивања закључио да постоји неизмирени дуг признат од стране туженог.

По оцени Врховног суда неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 557. ЗОО, прописано је да се уговором о зајму, зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета, док је одредбом члана 562. став 1. истог закона, прописано да је зајмопримац дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Одредбом члана 66. став 1. ЗОО прописано је да привидан уговор нема дејства међу уговорним странама.

Према одредби члана 557. ЗОО, основна обавеза зајмодавца јесте предаја новца зајмопримцу. Правни претходник тужилаца сада покојни ВВ је дао туженом на зајам у више наврата новчане износе о чему су сачињене признанице, које је тужени потписао у присуству зајмодавца, али и сведока ДД, и накнадном изјавом од 30.08.2013. године потврдио да позајмљени износ није вратио и када је у питању предметни уговор о зајму Врховни суд сматра правилним закључак другостепеног суда да постоји обавеза туженог да тужиоцима као правним следбеницима покојног ВВ врати дуг са припадајућом каматом. Закључак да тужени позајмљени износ није вратио зајмодавцу засновано је не само на основу налаза вештака графолога већ и на исказима сада покојног ВВ и сведока ДД који је потврдио да је био присутан позајмљивању новца од стране ВВ туженом, да је уз сачињавање признаница вршена и примопредаја новца, па је истицање у ревизији на привидност уговора без значаја.

Наиме, неосновани су наводи ревизије да се у конкретном случају ради о фиктивном уговору, с обзиром да тужени применом правила о терету доказивања није доказао да се ради о неком другом правном послу, а не о уговору о зајму.

У преосталом делу ревизијом се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што у смислу члана 407. став 2. ЗПП није дозвољен ревизијски разлог.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Одлука о трошковима парничног поступка је донета правилном применом одредаба члана 153., 154 и 163. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**